

ת"פ 39338/11/16 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד י א

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ז סיוון תשע"ח
10 יוני 2018

ת"פ 39338-11-16 מדינת ישראל נ' א
תיק חיצוני: 498065/12

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד על ידי ב"כ עו"ד אסיל אמון קאסם
נגד	י א ע"י ב"כ עו"ד איתי יצחק
הנאשם	

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה, בניגוד לסעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; עבירה של הטרדה מינית, בניגוד לסעיף 3(א)(3), ו-6(א) לחוק למניעה הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998 (להלן: "החוק למניעת הטרדה מינית").

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן (הוגש בהסכמת ההגנה ובו תיקון טכני של סעיפי האישום בלבד), בהיות הנאשם, יליד 1963, מפעיל מזנון למכירת מזון בבית ספר תיכון בעיר באר-שבע, נתבקש על ידי אמה של המתלוננת - קטינה כבת 14 ומחצה באותו מועד - אשר למדה בבית הספר בו פעל עסקו של הנאשם, לשוחח עמה בנוגע להתנהגותה כלפי אמה. יצוין, כי בין הנאשם לבין המתלוננת ובני משפחתה קיימת היתה היכרות רבת שנים.

הנאשם פנה אל הקטינה המתלוננת ושוחח עמה, תוך שקבע עמה, כי יגיע לביתה, יאסוף אותה ברכבו והם ימשיכו לשוחח בנושא.

באותו ערב, סביב השעה 19:00, הגיע הנאשם בסמוך לביתה של הקטינה המתלוננת ולאחר שהיא נכנסה לרכבו - נסעו לאזור הסמוך למועדון הקנטרי קלאב בעיר באר-שבע, שם עצר את הרכב והחל לשוחח עם הקטינה המתלוננת על נושאים בעלי גוון מיני, לרבות הסברים על מונחים שונים הקשורים ליחסי מין. בהמשך, הציע הנאשם לקטינה המתלוננת, כי תלטף את איבר מינה. הקטינה המתלוננת סירבה.

בהמשך הציע הנאשם לקטינה לשבת על ברכיו, כשהוא ילמד אותה לנהוג ברכב. תחילה, סירבה, אך לאחר נסיונות שכנוע הסכימה והתיישבה על הנאשם. במעמד זה, הניח הנאשם את ידו על מתנה וחייך את איבר מינו בידיה. בתגובה, בקשה הקטינה המתלוננת, כי יפסיק, ירדה מעל ברכיו ובקשה ממנו, כי יסיע אותה בחזרה לביתה.

הנאשם החזיר את הקטינה המתלוננת לביתה, וביקש ממנה שלא לספר לאמה את מה שאירע ביניהם.

במועד מאוחר יותר, סביב חודש דצמבר 2011, פגש הנאשם את הקטינה המתלוננת בבית הספר, ושאל אותה, האם קיימה יחסי מין עם בן זוגה, תוך שציין, כי היא "להוטה לעשות את זה", הקטינה השיבה בשלילה. באותו היום, בשעות הערב, התקשר הנאשם לקטינה ושאל אותה שוב האם קיימה יחסי מין עם בן זוגה, בנוסף, הציע לה להיפגש עמה שוב, כדי לשוחח עמה על המריבות שבינה לבין אמה, אך היא סירבה.

הנאשם כפר בעובדות ובעבירות שבכתב האישום, למעט כך, כי אכן מכיר את משפחתה של הקטינה המתלוננת ונתבקש על ידי אמה לשוחח עמה. הנאשם אישר, כי לצורך כך אסף את הקטינה ברכבו ונסע עמה לחניה הסמוכה למועדון הקנטרי קלאב.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים: ע.ת. 1 - המתלוננת (במועד עדותה כבר היתה בגירה); ע.ת. 2 - אמה של הקטינה המתלוננת; ע.ת. 3 - יועצת בית הספר בו למדה הקטינה המתלוננת; ע.ת. 4 - בן זוגה לשעבר של הקטינה המתלוננת; ע.ת. 5 - חוקר משטרת ישראל רס"ר מאור מעתוק; ע.ת. 6 - קצין חקירות פקד בוריס ליבוביץ; ע.ת. 7 - חוקר משטרה רס"ב אבינועם בן דוד; ע.ת. 8 - חוקר משטרה רס"ר מאיר סידה.

כן הוגשו, מטעם התביעה, המוצגים הבאים: אמרת העדה ע.ת. 3 - יועצת בית הספר, מיום 06/10/14, שעה 13:30 (ת/1); אמרת העד ע.ת. 4 - בן זוגה לשעבר של הקטינה המתלוננת - מיום 13/05/12, שעה 13:55 (ת/2); דוח עימות בעריכת חוקר המשטרה ע.ת. 5, מיום 06/10/14 (ת/3); מזכר העד ע.ת. 5 מיום 01/07/14 (ת/4); מזכר העד ע.ת. 5, מיום 30/07/14 (ת/5); אמרת הנאשם מיום 14/05/12 (ת/6); מזכר בעריכת קצין החקירות ע.ת. 6 מיום 22/05/12 (ת/7); מזכר בעריכת קצין החקירות ע.ת. 6, מיום 22/05/12 (ת/8); דוח עימות בעריכת חוקר המשטרה ע.ת. 7 מיום 24/05/12 (ת/9); אמרת הנאשם מיום 03/09/15 (ת/10); מזכר בעריכת חוקר המשטרה ע.ת. 8, מיום 31/08/15 (ת/11).

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד - ע.ה. 1. עוד הוגשו, מטעם ההגנה, מכתב שקיבל הנאשם (נ/1).

עוד הוגש, בהסכמת הצדדים חומר חקירה שנפתח בעקבות המכתב נ/1 - תקציר תיק; אמרת הנאשם; מזכר מאת קצין המשטרה מפקח חיים דמרי וטופס בקשת מידע על ידי נפגע העבירה (סומנו ת/12א - ד' בהתאמה).

פירוט התמונה הראייתית

פרשת התביעה

ע.ת. 1 - הקטינה המתלוננת - כיום בגירה - סיפרה, בחקירתה הראשית, כי בשנים הרלוונטיות, עת היתה תלמידה בבית הספר, היו מריבות בינה לבין אמה והנאשם נתבקש על ידי האם לשוחח עמה על מנת לשים קץ לאותן המריבות. הנאשם קבע עמה פגישה בערב, סביב השעה 19:00, ואסף אותה ברכבו לאזור הקנטרי קלאב. תחילה, שוחח עמה בנוגע למריבות עם אמה ואחר כך עבר לדבר על מין. הנאשם שאל אותה, אם היא מתכוונת לשכב עם החבר שהיה לה באותה העת. הנאשם ביקש ללמד אותה, מה עושים ביחסי מין, מה זה משחק מקדים וכו'. הנאשם הציע לה לנסות ולראות איך זה מרגיש לפני שעושים ואמר לה להעביר ליטוף למטה, על איבר מינה.

לדבריה, סירבה להצעה. הנאשם המשיך לשוחח עמה בנוגע ליחסי מין ולאחר מכן הציע ללמד אותה לנהוג. היא היתה בכיתה ח' או ט'. תחילה, סירבה להצעה, היות שחששה לנהוג בגילה הצעיר.

הנאשם שוחח עמה שוב בנוגע למין ואף הציע לה, כי יארגן בעבורה יחידת דיור, בה תוכל להתייחד עם בן הזוג שלה. לאחר מכן, הציע לה שוב, כי תעלה על ברכיו וילמד אותה לנהוג. הפעם נעתרה לבקשתו ועלתה על ברכיו, תוך שתפסה את ההגה. הוא תפס את ההגה ביד אחד וביד שניה את המותן שלה והתחיל להתחכך בה, כמה שניות, פחות מדקה. אז, בקשה העדה לרדת ולחזור למושב שלה.

לדבריה, באותו מעמד, לא הבינה כי הנאשם עושה בה מעשה שאינו תקין.

לאחר שחזרה למקומה, הסיע אותה הנאשם הביתה.

הקטינה המתלוננת ציינה, כי לא היו עוד מקרים בהם נגע בה הנאשם, אך היה מקרה נוסף בו הטריד אותה מילולית. זה היה בכיתה י'. היא הלכה למזנון כדי לקנות משהו לאכול או ברוט והנאשם החמיא לה כי רזתה. לדבריה, הדבר לא היה מוזר לה, כי ראתה בו כמו דוד או אבא. בהמשך, התקשר אליה הנאשם ושאל אותה אם כבר שכבה עם בן זוגה ועשתה סקס. לדבריה, תחילה השיבה לו בחיוב ולאחר מכן, התקשרה אליו ואמרה ששיקרה ושלא שכבה עם בן זוגה.

העדה ספרה, כי היה מקרה בו בקשה כסף מהנאשם בשביל יום ההולדת של בן זוגה.

לדבריה, בכיתה י' השתתפה בפרויקט "מחויבות אישית" בארגון הסיוע לתקיפה מינית - מסל"ן ובמקביל באותה תקופה החלה לקיים יחסי מין עם בן הזוג שלה ואז הבינה את משמעות המעשים שעשה בה הנאשם.

עוד סיפרה, כי במהלך שיעור ביולוגיה, כאשר הסבירו על נושא זה, החלה להיחנק מדמעות ויצאה החוצה מהשיעור.

לדבריה, סיפרה על המעשים לבת דודתה וכן לבן הזוג שהיה לה באותה העת. בהמשך, סיפרה גם לאמה. האם

התקשרה לנאשם והוא נשבע, שלא עשה דבר. לאחר מכן, עורבה בנושא יועצת בית הספר.

בחקירתה הנגדית, עימת אותה הסניגור עם כך, שבאמרתה במשטרה מסרה שאירוע ההתחככות ארך מספר שניות ומסרה שמבחינתה מספר שניות או דקה זה היינו אך.

העדה נתבקשה להסביר את המריבות בינה לבין האם וסיפרה, כי נבעו מהיותה בגיל ההתבגרות וכן מהליך גירושין שעברה האם ושהיא לא קיבלה אותו.

ע.ת. 2 - אמה של הקטינה המתלוננת - סיפרה, בחקירתה הראשית, כי מכירה את הנאשם מילדות וכי היה בניהם קשר טוב מאוד.

לדבריה, בן זוגה של בתה הקטינה, הוא שסיפר לה על כך, שיש משהו שבתה מסתירה וכי עליה לברר זאת. בתה הכחישה מספר פעמים, כי קיים דבר כזה עד שיום אחד פרצה בבכי וספרה לה מה קרה, שהנאשם לקח אותה, בעקבות בקשת העדה - האם, כי ישוחח עמה וכי לאחר שיחה בנוגע להתנהגותה כלפי אמה - החל לשאול אותה שאלות בנוגע למין, הציע לה לדאוג לה לדירה בה תוכל להתייחד עם בן הזוג שלה באותה העת, וכן הציע לה לשבת על ברכיו כדי ללמוד לנהוג. תחילה סירבה מספר פעמים, אך לאחר לחץ מצדו של הנאשם, התיישרה עליו, תוך שהרגישה את ידיו על מתניה וכן הרגישה "משהו קשה", שהוא ליטף אותה ותפס לה את המתניים. לאחר רענון זיכרון סיפרה, כי הבת ע.ת. 1 סיפרה לה גם, שהנאשם התחכך בה.

לדבריה, באותה תקופה היתה בתה קטנה, בת 14 ומחצה ולא הבינה מה קורה לה. בדיעבד, התחבר לה סיפורה של הבת עם כך שהיתה ממש עצבנית באותה התקופה וכן שהיתה מוצאת תירוצים כדי להימנע מרכישת מזון אצל הנאשם.

עוד הוסיפה העדה, כי הבת סיפרה לה, שלאחר אותו מקרה, היה מקרה נוסף בו הנאשם העיר לה על הגוף שלה, על הישבן שלה.

לדבריה, כאשר סיפרה לה הבת על המעשים, פרצה בבכי והיתה ממש הסטרית ונסערת. היא אף רעדה בגוף.

העדה שאלה את הבת, האם הנאשם פתח לה את החולצה או השכיב אותה והבת השיבה שלא.

העדה נדרשה ליום - יומיים כדי לעקל את הסיפור ולאחר מכן שיתפה את המנהל; כן פנתה למסל"ן. המנהל דיווח למנהלת ומסל"ן הפנו אותה למשטרה.

לדבריה, לאחר מספר ימים, התקשר אליה הנאשם ומסר לה, שהבת שלה משקרת ושהיא שבקשה ממנו לארגן דירה

לה ולחבר שלה, ולאחר שסירב לכך - המציאה המצאות. העדה השיבה לו, כי בתה אינה משקרת וכי "הולכת איתה" עד הסוף.

בחקירתה הנגדית אשרה, כי בתה היתה במספר שיחות טיפול במסל"ן.

העדה סיפרה, כי באותה תקופה היתה בתה - המתלוננת - מתמרדת, התמרדות של גיל ההתבגרות, אך לא עשתה מעשים יוצאי דופן, כגון להסתובב עם עבריינים. העדה סיפרה, כי גדלה לבדה שתי בנות וכי שתיהן "ילדות טובות".

בדיעבד, בעקבות האירוע המתואר היו לבתה התמרדויות נוספות והיא נמנעה מלהתקרב למזנון. העדה שללה הטענה, כי הציעה לנאשם לסגור את הסיפור בניהם.

כשעומתת העדה עם הטענה, כי בתה לא מסרה במשטרה, שחשה משהו קשה כאשר ישבה על הנאשם, השיבה, כי אין לה מה לומר.

ע.ת. 3, גב' אירית מילנר, יועצת בית הספר, סיפרה, באמרתה ת/1, שהוגשה חלף חקירתה הראשית, כי הקטינה המתלוננת נכנסה למשרדה וביקשה לשתף אותה באירוע "הטרדה מינית" שקשור בנאשם. העדה ביקשה ממנהלת בית הספר להצטרף לשיחה. במהלך הפגישה, סיפרה הקטינה המתלוננת בנוגע לקשר בין המשפחות וכן בנוגע לאירוע, במסגרתו לקח אותה הנאשם ברכבו, בעקבות אחת המריבות, כאשר במהלך הנסיעה שאל אותה שאלות אינטימיות בנוגע לקשר עם החבר שלה, לרבות בנוגע לקיום יחסי מין וכן הושיב אותה על ברכיו.

לדברי העדה, הופנתה הקטינה המתלוננת למסל"ן.

העדה סיפרה, כי ידוע לה על העברת כספים מהנאשם לקטינה, אך אינה זוכרת את נסיבות העברת הכספים ומי יזם אותם.

העדה סיפרה עוד, על מתיחות שהיתה בין הקטינה המתלוננת לבין אמה, מריבות ביניהן, שהביאו לכך שאף רצתה לעזוב את הבית.

בחקירתה הנגדית, סיפרה כי לקטינה המתלוננת היו בעיות בתחום הביקור הסדיר בבית הספר.

בנוגע להעברת הכספים, סיפרה, כי המדובר היה בהצעה שהנאשם יתן לה כסף או ילווה לה כסף כדי שתוכל לגור לבד.

ע.ת. 4 בן אדרי, בן זוגה של הקטינה המתלוננת בעבר, סיפר, כי היה חבר של הקטינה מהיותה בת 15 ועד היותה בת

17, במשך כשלוש שנים.

בתחילת הקשר, מידי פעם טענה, כי "עברה הרבה דברים".

מאחר שהגיעו לשלב שבו החלו לקיים יחסי מין - סיפרה לו מה קרה לה עם הנאשם. לדבריה, היתה רבה עם אמה, כאשר הנאשם היה ידיד שלהם והוא היה מדבר איתה ומרגיע אותה. באחד המקרים, לקח אותה ברכבו לשוחח עמה ונסע לאזור "הקאנטרי" (הכוונה למועדון הקאנטרי קלאב בבאר שבע), הציע לה שתנהג על הרכב, הושיב אותה על ברכיו "והשתפשף עליה".

לדבריו, היתה "שבורה ממש" כאשר סיפרה לו על כך והיו לה כל מיני מחשבות וכל מיני תובנות ממה שקרה לה.

העד אישר, בחקירתו הנגדית, כי לפני שהקטינה הנפגעת יצאה עמו - היתה בקשר עם בחור ערבי ישראלי בשם עודאי, שלמד איתה בבית הספר, אך לדבריו, המדובר היה בקשר קצר במשך כחודש ומחצה והם "לא יצאו ממש". לדברי העד, היה בן הזוג הראשון הרציני של המתלוננת, שקיים עמה יחסים.

בחקירתו החוזרת הבהיר, כי הקשר עם אותו עודאי לא היה קשר רומנטי.

ע.ת. 5, 6, 7 - אנשי המשטרה רס"ר מאור מעתוק; פקד בוריס ליבוביץ; רס"ב אבינועם בן דוד - כולם הובאו כעדים בעניינים טכניים, לצורך הגשת מסמכים שונים, ולא נמסרו מפיהם פרטים שהם רלוונטיים להכרעה בתיק זה.

ע.ת. 8 רס"ר מאיר סידה, אף הוא הובא כעד לצורך הגשת מסמכים שונים. בחקירתו הנגדית, אישר, כי הוגשה באמצעות מנהלת בית הספר תלונה בנוגע לטענות סחיטה מצדו של הנאשם, אך לא מסר פרטים בנוגע לגורלה של אותה תלונה.

עד כאן ראיות התביעה.

מטעם ההגנה העיד ע.ה. 1 - הנאשם - בלבד.

בחקירתו הראשית סיפר, כי הוא נשוי, אב לילדים וסב לנכדים. לדבריו, עובד במזנון בבית הספר התיכון בו למדה המתלוננת, במשך 17 שנה.

לדבריו, בתקופה הרלוונטית עבדה אמה של המתלוננת כמזכירה בבית הספר.

לדבריו, הקטינה המתלוננת היתה ילדה בעייתית, היתה מגיעה חבולה לבית הספר ומספרת, כי אמה פגעה בה. החסירה ימי לימודים רבים ואף היתה מתרועעת עם בני מיעוטים.

לדבריו, פנה לאמה של הקטינה המתלוננת ואף הזהיר אותה, כי יום אחד עלולה בתה לסבך אותה, בשל טענותיה, שהיא מכה אותה, אך האם השיבה, שידוע שהיא שקרנית ומעלילה.

לדבריו, פנתה אליו אמה של הקטינה המתלוננת וביקשה, כי ישוחח עמה לאור התנהגותה ומאחר שהיא יוצאת עם ערבים והאם פוחדת, שתיכנס להריון. הנאשם לקח את הקטינה לשיחה ואמר לה, שאמה משתדלת לעשות הכל בשבילה ושתנסה להיות ילדה טובה. לדבריו, קנה לה פחית שתיה והחזיר אותה הביתה. כאשר הגיעה לביתה התקשר לאם ואמר לה שהקטינה עולה הביתה ושהכל יהיה בסדר.

לדבריו, לאחר המקרה היתה הקטינה המתלוננת, עוברת במזנון, מציעה לו עזרה ולפעמים גם עוזרת לו, כשהיה לחץ.

לדבריו, הקטינה המתלוננת נטלה גלולות למניעת הריון מגיל צעיר והיא בסך הכל ילדה מסכנה, שעברה התעללות בבית.

הנאשם סיפר, כי כאשר שמע על התלונה ממנהלת בית הספר, יצר קשר עם אמה של הקטינה, והיא אמרה לו, שהיא נוסעת לחופשה בצפון ותדבר איתו כשתחזור.

לדבריו, למרות האמור ביקש הוא לפנות למשטרה, ומנהלת בית הספר מסרה לו כי בית הספר יעשה כל מה שצריך.

לדברי הנאשם, הציע למנהלת לפרוש ולא להגיע עוד לבית הספר, אך המנהלת השיבה לו, שהדבר אינו נדרש.

לדבריו, התיק נסגר אך אמה של הקטינה עמדה על פתיחתו המחודשת בשל כך שחששה כי יתבע ממנה פיצוי כספי.

הנאשם הציג מכתב ובו דרישה לתשלום 5,000 ₪, אותו העביר למנהלת בית הספר ובגינו הוגשה תלונה. הנאשם אישר, כי במשטרה מסר, שאינו חושד באיש בנוגע למכתב זה.

הנאשם הוסיף, כי כאשר היה יום הולדת לחבר של הקטינה המתלוננת (ע.ת. 4) ביקשה ממנו הלוואה בסך 700 ₪ כדי לקנות לו מתנת יום הולדת ואמרה, שתעבוד במזנון כדי להחזיר את הסכום. לדברי הנאשם, סירב לתת את ההלוואה והציע לה לפנות לאמה.

בחקירתו הנגדית אישר, כי הכיר את אמה של הקטינה המתלוננת עוד מילדות.

כשנשאל בנוגע לפרטים שמסרה הקטינה באשר ללימודי הנהיגה של בנו של הנאשם, השיב, כי כולם מכירים את בנו בבית הספר והפרטים שמסרה ככל הנראה הגיעו לידיעתה עקב כך.

לדבריו, הקטינה המתלוננת קיימה יחסים עם שני תלמידים בשם עודאי ומוחמד, אך לא הביא אותן לעדות היות שיש לו הקלטות ודי בכך.

לדברי הנאשם, לא ניתן היה כלל להיכנס עם רכב לחניה באזור הקאנטרי קלאב בשעות הרלוונטיות.

כשעומת עם כך שבאמרתו במשטרה משתמע מדבריו, ששהה עם הקטינה באזור הקאנטרי קלאב, טען, כי מעולם לא אמר ששהה עמה באזור זה.

לדבריו, בנוגע למכתב הסחיטה שהועבר למנהלת, לא יכול היה להיות כל הקשר להעברתו זולת הפרשה שהיתה לו עם המתלוננת. למרות האמור, מסר במשטרה, כי אין לו חשודים, מפני שלדבריו - על המשטרה להגיע לחקר האמת ודי בכך, שהוא מסר את המכתב. הנאשם אישר, כי לא העלה את נושא המכתב גם בחקירתו במשטרה בגין העבירות דנן.

כשעומת עם כך שבאמרתו מסר, שהכסף שביקשה הקטינה המתלוננת היה כדי לשכור דירה, ובמקום אחר מסר, שנועד לרכישת מתנה לחבר שלה, השיב, כי סכום זה נועד רק לרכישת המתנה וכי בנוגע לדירה - סירב לתת כסף.

לשאלה מדוע לא הביא לעדות את המאבטח, אשר לטענתו, מסר לידיו את מכתב הסחיטה, השיב, כי על המשטרה להביא אותו.

לשאלות בית המשפט סיפר, כי למרות שבבית הספר 1,400 תלמידים, שם לב לכך שהקטינה המתלוננת לא הגיעה ללימודים או שהגיעה חבושה עם חבלות.

לדבריו, ידע על הבעיות האישיות של הקטינה המתלוננת מאמה.

לדבריו, הסיבה התלונה שהוגשה היא עלילה במטרה לסחוט ממנו כספים.

טענות הצדדים

התביעה מבקשת, כי בית המשפט יאמץ עדות המתלוננת הקטינה המתלוננת.

התביעה מציינת, כי ניתן הסדר להגשתה המאוחרת של התלונה, היות שרק בגיל מאוחר יותר, החלה המתלוננת להבין את משמעות המעשים.

התביעה מבקשת לקבל את עדויותיהם של עדי התביעה 2 - 4 בבית המשפט, כמחזקות עדות הקטינה המתלוננת.

התביעה מפנה לסתירות בדברי הנאשם.

התביעה מבקשת לדחות טענת הנאשם, בנוגע לסחיטה מצדם של המתלוננת או מי מטעמה, כאשר הנאשם עצמו ביקש לסגור התיק, וטען, לאחר בירורים שערך, כי אין קשר בין הקטינה המתלוננת לבין מכתב הדרישה שקיבל.

התביעה מבקשת לדחות טענת הנאשם בדבר "עלילה", שמקורה בכך, שהנאשם לא נתן כסף לקטינה המתלוננת.

התביעה מבקשת, כי בית המשפט ירשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ההגנה מצביעה על סתירות, לשיטתה, בגרסת הקטינה המתלוננת, וכן בין עדותה לעדות החבר שהיה לה באותו הזמן, ע.ת.4.

ההגנה טוענת, כי לא הוכחו יסודותיה של העבירה של הטרדה מינית, בכל הנוגע לסעיף האישום השני, שענינו עבירה בניגוד לסעיף 3(א) ו-6(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, באשר, לטענת ההגנה, לא עולה מהראיות, כי הופנו הצעות חוזרות בעלות אופי מיני לקטינה המתלוננת ואף לא, כי האחרונה הביעה התנגדותה להצעות אלה.

כאן המקום לציין, כי ההגנה צירפה, לסיכומיה, בלא קבלת היתר כלשהו, עותק ראיון שנערך לקטינה המתלוננת במשרדי התביעה. לאחר הגשת סיכומי ההגנה, פנתה התביעה בבקשה (מס' 9), להורות על הוצאת המסמך מהתיק, או להתעלם ממנו. לאחר עיון בבקשה ובתגובת ההגנה - משלא הוגש המסמך במסגרת שמיעת הראיות בתיק זה - אין מקום לקבלו, ובית המשפט מורה בזאת על הוצאתו מתיק בית המשפט.

דין והכרעה

לאחר שמיעת מכלול הראיות בתיק זה, מוצא בית המשפט לקבל עדות המתלוננת הקטינה (שהיתה בגירה בעת מסירת עדותה) כמהימנה, ולהרשיע הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום המתוקן, אשר הוגש בתאריך 27/02/17.

המתלוננת מסרה עדות עקבית ומפורטת.

ניכר מעדותה של המתלוננת, כי לא בקשה להגזים ואף אין עולה מהתנהגותה מניע כלשהו, לפגוע בנאשם, על לא עוול בכפו.

תיאור המעשה שמסרה המתלוננת, אינו מן החמורים במאטריה הנדונה ולו תכננה למסור עלילה פוגענית כלפי הנאשם - היה באפשרותה לייחס לו עבירות חמורות יותר, כולל נגיעה באיברים מוצנעים וכיו"ב. אך המתלוננת הסתפקה בתיאור הדברים, כפי שנמסרו מפיה, על אירוע שארך עד דקה אחת, במסגרתו שכנע אותה הנאשם לשבת על ברכיו, בתואנה, כי ילמד אותה לנהוג - והתחכך בה; וכן מספר שיחות מילוליות בעלות גוון מיני.

גם תיאור השיחות הוא בעל נופך התואם את הגיונם של הדברים ונסיון החיים, כאשר הנאשם החל השיחות עם המתלוננת כך שנסובות הן סביב יחסיה עם בן זוגה באותה העת, ועבר אט אט לרמיזות מיניות, כולל בקשה, כי תבצע אקט מיני בעצמה (ליטוף איבר מינה).

למעשה, העלתה ההגנה שתי טענות עיקריות, האחת - כי הנאשמת "העלילה" על הנאשם, בשל כך שסירב לתת לה כסף. בנוגע לכך, מקבל בית המשפט את טענת המתלוננת, הנתמכת בעדויותיהם של ע.ת. 2 ו-ע.ת. 3 בבית המשפט, כי דווקא הנאשם הוא שהציע כסף למתלוננת, ככל הנראה במטרה ליצור מחויבות שלה כלפיו. מכל מקום, עצם העובדה, כי המתלוננת לא פנתה מיד בתלונה, אלא עשתה כן רק בחלוף פרק זמן משמעותי ולאחר שהשתתפה בפרויקט בארגון הסיוע לנפגעות תקיפה מינית ואז החלה להבין פשר המעשים שנעשו בה (במקביל לכך, שהחלה לנהל זוגיות עם בן זוג, שכללה יחסים אינטימיים) - שוללת הטענה, כי המדובר בעלילה.

אשר לטענתו הנוספת של הנאשם, כי התלונה הוגשה במסגרת פרשיית סחיטה כביכול, לאחר שסירב לשלם כסף בהתאם למכתב אנונימי כלשהו שהועבר לו - בנדון זה מקבל בית המשפט טענת התביעה בסיכומיה, כי הנאשם עצמו פנה ליחידה החוקרת, לאחר שכבר נחקר בגין התלונה של הקטינה המתלוננת בפרשה דנן, וביקש למשוך את התלונה שמסר, ולסגור את תיק החקירה, היות שלאחר שבדק את הענין, הוברר לו, כי אין קשר בין הקטינה המתלוננת לבין המכתב שנמסר והוא אינו חושד באיש. כך שקשה לקבל טענת הנאשם כעת, כי המכתב נ/1, ככל שאכן מדובר במכתב אותנטי, קשור באופן כלשהו למקרה דנן.

בניגוד לטענות ההגנה, לא מצא בית המשפט סתירות משמעותיות כלשהן בדברי הקטינה המתלוננת. אכן, פעם אחת, מסרה המתלוננת, כי האירוע העיקרי, שענינו התחככות הנאשם בה, ארך מספר שניות, ובפעם אחרת מסרה, כי המדובר היה בדקה. בשני המקרים, זוהי דרך התבטאות מקובלת, כאשר ברור מהקשר הדברים, כי כוונת הקטינה המתלוננת לא היתה למסור מדידה מדויקת של הזמן (הרי אין טענה, כי בזמן אמת מדד מי מהמעורבים את הזמן), אלא הכוונה היתה להמחיש כי המדובר בפרק זמן קצר ביותר. בית המשפט התרשם, כי בשני המקרים, הכוונה היתה זהה, ממש כפי התשובה שמסרה המתלוננת בחקירתה הנגדית: "כמה שניות זה דקה".

כך גם, בנוגע לשאלה, האם חשה המתלוננת באיבר המין של הנאשם "קשה", כאשר התחכך בה, אם לאו.

המתלוננת - אכן לא מסרה פרט זה, והוא נמסר מפי אמה, ע.ת. 2. יש לזכור, כי כל המעורבים מסרו עדותם בבית המשפט מספר שנים לאחר האירועים. יתכן, כי המדובר היה בהיסק של האם, אך בית המשפט אינו מוצא בכך, בבחינת אי התאמה כזו, שיש בה כדי להשליך על מהימנות העדות. אין מצופה, כי העדים יספרו על האירועים באותן מילים ממש, ואדרבא - יש בכך כדי להצביע על כך, שהעדים לא תיאמו גרסאותיהם. כך גם בנוגע לשאלת התנוחה המדויקת בה שהתה המתלוננת כאשר עלתה על ברכיו של הנאשם.

סתירות נוספות, עניין השוואה בין הפרטים שנמסרו, על פי הטענה, בסיכום הראיון שצורף לסיכומי ההגנה שלא כדין ולא הוגש כראיה וכאמור לעיל - לא תינתן התיחסות כלשהי למסמך זה, שבית המשפט הורה על הוצאתו מתיק בית המשפט.

סתירות בעדויות או בין עדויות אינן מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים על בסיס אותן עדויות. ראו לענין זה סעיף 57 **לפקודת הראיות [נוסח חדש]**, תשכ"א - 1961:

סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות.

עוד ראו, לענין זה, ע.פ. 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, ע' 233:

הלכה היא, כי קיומן של סתירות כמו גם אי-דיוקים בעדותו של אדם בכלל... אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנותה.

... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת... לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר...

כן ראו ע.פ. 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 918:

מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא ייפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי [7], בעמ' 1224).

עוד ראו ע.פ. 5636/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**:

לא זו, אף זו. כבר נפסק בעבר, כי "דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד

למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 625, 637, 2004).

דברי בן זוגה של המתלוננת בעת הרלבנטית, ע.ת. 4 בבית המשפט, על השתלשלות הדברים שהביאה להגשת התלונה, כאשר דווקא הוא שיזם העברת הסיפור לידיעת אמה של המתלוננת וכן דבריו בנוגע למצבה הנפשי, כאשר סיפרה לו את הדברים - מחזקים באופן משמעותי את עדותה. יצוין, כי כיום עד זה כבר נפרד מהמתלוננת, אין בין השניים עוד קשר ולא היה לו כל אינטרס לסייע לה. בית המשפט התרשם ממנו, כי מסר את הידוע לו וכי אינו מנסה להטות עדותו לטובת מי מהצדדים.

דברי הקטינה המתלוננת נתמכים גם בעדות האם (ע.ת. 2 בבית המשפט), גם היא מספרת על מצבה הנפשי בעת מסירת הדברים.

האם עשתה רושם מהימן על בית המשפט. היא לא נמנעה מלספר על מחלוקות שהיו בינה לבין בתה המתלוננת ואף על התנהגויות שלה, שלא היו לרוחה. היא אף סיפרה בגילוי לב על כך שנדרשו לה מספר ימים על מנת לעקל את הדברים שמסרה לה בתה.

הן מעדותה והן מעדות בן הזוג באותה העת ניתן ללמוד, כי לא המתלוננת ולא מי מהקרובים אליה - שש לקראת הגשת התלונה נגד הנאשם.

תמיכה נוספת בעדות הקטינה המתלוננת ניתן למצוא, בדברי ע.ת. 3, יועצת בית הספר, גם היא שמעה את הסיפור בשלב מוקדם יחסית.

אשר לנאשם - זה עשה רושם שלילי על בית המשפט, אשר אינו מקבל עדותו כמהימנה.

חלק ניכר מעדותו עסוק היה הנאשם בנסיון להשחיר פניה של המתלוננת, תוך שמייחס לה קשרים עם בני מיעוטים, כאשר כל שעלה מהראיות שנשמעו, כי בגיל מוקדם יחסית, היה לה ידיד, בן כיתה, שהוא בן מיעוטים ולא עלו ראיות המצביעות על קשר אינטימי כלשהו ביניהם. עוד ניסה הנאשם לשוות משמעות מכרעת לפרטים טריוויאליים, שעניינם קשיים ומחלוקות שהיו בין האם לבין הבת המתלוננת, בהיותה של האחרונה בגיל ההתבגרות. בית המשפט לא מצא, כי לפרטים אלה רלוונטיות כלשהי לעבירות המיוחסות, למעט העובדה, כי זה היה הבסיס ליצירת הקשר בין הנאשם לבין הקטינה המתלוננת.

עוד ניסה הנאשם, כאמור, להסתמך על אותו מכתב דרישה עלום, אשר הוא עצמו מסר ליחידה החוקרת, כי לאחר בירורים מצא, שאינו קשור לקטינה המתלוננת.

אף בפרטים שנמסרו מפי הנאשם היו אי דיוקים מסוימים, למשל בנוגע למיקום המדויק בו שהה עם הקטינה המתלוננת, אך לא אלה הנימוקים העיקריים בגינם מצא בית המשפט את עדותו כלא מהימנה, אלא הדברים שהובאו לעיל.

אשר לטענת ההגנה, בנוגע להרשעה בעבירה בניגוד לחוק למניעת הטרדה מינית: עולה מעדותה של המתלוננת, אותה מצא בית המשפט כמהימנה, כי הנאשם הציע לה, לבצע אקט מיני בעצמה, כלומר - ליטוף איבר מינה.

לאחר הצעה זו, הציע הנאשם למתלוננת, בהיותה קטינה, לשבת על ברכיו ואז ביצע בה מעשה מגונה, בכך שהתחכך בה. אמנם, כאשר הציע הנאשם הצעה זו, לא צוין במפורש, כי מתכוון לבצע אקט מיני במתלוננת, אך הקשר הדברים, כאשר הצעה זו נאמרה לאחר ההצעה הקודמת המפורטת לעיל, מדבר בעד עצמו וברור, כי הכוונה היתה למעשה מיני.

מעבר לאמור, עולה מחומר הראיות, כי הנאשם שוחח עם המתלוננת, מספר פעמים, שיחות בנושאים מיניים, אך באותם מקרים - לא פורטו הצעות כלפיה, אלא השיחות נחזו להיות כהתעניינות תמימה בטיב הקשר בינה לבין זוגה באותה העת.

עם זאת, די בשתי ההצעות שהועלו מטעם הנאשם - כי המתלוננת תלטף את איבר מינה וכי המתלוננת תשב עליו, כדי למלא אחר היסודות העובדתיים של העבירה הנקובה בסעיף 3(א) (3) לחוק למניעת הטרדה מינית, בהיותן הצעות חוזרות בעלות אופי מיני.

אשר ליסוד אי ההסכמה בסיפא לאותו סעיף - בהתאם להוראות סעיף קטן 6(א) שבהמשך הסעיף הקודם, כאשר המדובר בקטין או קטינה שטרם מלאו להם 15 שנים - אין על התביעה להוכיח יסוד זה.

בהתאם לעולה מהראיות שנשמעו, בעת שהפנה הנאשם את הצעות האמורות - היתה הקטינה המתלוננת כבת 14 שנים ומחצה, ובכל מקרה טרם מלאו לה 15 שנים - אין צורך בהוכחת יסוד היעדר ההסכמה. לפיכך - יש בעובדות שהוכחו כדי לבסס הרשעת הנאשם גם בעבירה של הטרדה מינית.

לאחר שבית המשפט מצא את עדות הקטינה המתלוננת כמהימנה, נתמכת בעדויות אחרות ומשתלבת במארג הראייתי; כמו גם עקבית ותואמת את נסיון החיים ומנגד - לאחר שעדות הנאשם נמצאה כבלתי מהימנה וטענות ההגנה שהועלו מטעמו - נמצאו חסרות בסיס, מוצא בית המשפט, כי עלה בידי התביעה להציג ראיות המבססות את אשמתו של הנאשם, על פי מידת הראיה הנדרשת בפלילים.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ח, 10 יוני 2018, במעמד הצדדים.